

have mest Medlidenhed med. Der blev ogsaa nævnt, at der sidder Lærerenker med jeg tror 200—300 Kr. i Pension, Hvor var disse Mennesker ikke uheldigt stillede, blev der sagt, og burde man da ikke komme dem til Hjælp? At man med en Pension paa 200—300—400 Kr., naar man ikke har anden Indtægt, i Øjeblikket er højst uheldigt, ja ulykkeligt stillet, kan vel ingen være i Tvivl om, men man maa dog her henvide til, at Staten har ment, at dette var en Pension, man kunde være bekendt at byde, og naar man saa omtrent fordobler denne Pension — og det gør man overfor dem, som kun har 200 Kr. —, kan man vel heller ikke nægte, at Staten dog yder et procentvis ret stort Tillæg til Pensionen. Grundfejlen maa dog være Ansættelsen af den oprindelige Pension. Jeg ved ikke, om man tænker paa, at Regeringen i Øjeblikket skulde fremsætte et Lovforslag om Forhøjelse af de smaa Pensioner, men jeg maa sige, at det har Regeringen ikke paatænkt, saa meget mindre som Pensionslovgivningen jo falder ind under den i Øjeblikket siddende Lønningskommission. Det er ikke noget ringe Beløb, der igennem denne Dyrtidstillægslov ydes til Pensionisterne, det er 4½ Mill. Kr. Vil man overfor Lønningstillægshjælpen afkorte i de højeste Lønninger — ja, hvis alle de Herrer er enige derom, vil Regeringen ikke kunne modsætte sig det, men jeg har egentlig ikke troet, at Tændsen havde den Retning. Jeg har ikke haft det Indtryk, at den offentlige Mening her i Landet just anbefalede dette, og noget Hensyn til den offentlige Mening plejer den høje Rigsdag dog at tage. Men foreløbig er jeg, da det drejer sig om ret betydelige Beløb — for hver 50 Kr. drejer det sig vel nok om ½ Mill. Kr.s Udgift for Staten, om ikke mere —, ikke meget tilbøjelig til at imødekomme de Ønsker, der fremsættes om Forhøjelse af de smaa Pensionisters Dyrtidstillæg. Paa den anden Side, hvis alle Partier, hvis den høje Rigsdag vil det, vil det vel nok være umuligt for mig, naar det drejer sig om saa store Beløb, som der her i det hele er Tale om, da at modsætte mig just denne Forhøjelse.

Jeg tør med det samme maaske sige, at Spørgsmaalet om Dyrtidstillæg til de højest lønnede paa Dyrtidstillægsloven ligesom om Lønningstillæg for de højest lønnede paa Lønningstillægsloven er finansielt af yderst ringe Vægt. Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) nævnede, at jeg havde

sagt, at hvis man tidligere havde medtaget Lønningerne paa over 6 000 Kr. paa Dyrtidstillægsloven, vilde det have andraget omtrent ¼ Mill. Kr. Et saa højt Tal tror jeg ikke, jeg har nævnt, det var vist neppe mere end mellem 100 000 og 200 000 Kr., det vilde koste, og det var ret forstaaeligt, at en Finansminister maatte erkende, at et saadant Beløb ikke betød meget, naar man samtidig vedtog en Dyrtidstillægslov til en samlet Udgift af 36 Mill. Kr. Jeg tror snarere, man naar op til et Beløb paa ¼ Mill. Kr., hvis man tager dem med paa begge Lovforslagene. Derfor vil jeg ganske henstille, om man virkelig synes, det er rimeligt overfor de højest lønnede — højt lønnede vil jeg ikke kalde dem — Embedsmænd at undtage dem her, naar man overhovedet er oppe paa saa store Udgifter, som alle ved disse Lovforslag betyder.

Det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Brøsemann) nævnede Forholdet med ikke-pensionsberettigede Haandværkere og sagde, at han vilde anbefale det, som jeg i øvrigt i min Fremsættelse tale allerede havde modsat mig eller i alt Fald ikke ønskede at foreslaa, nemlig at Personer, der kun havde arbejdet i 90 Dage i Statens Tjeneste i et Aar, alligevel skulde have Dyrtidstillæg. Han anbefalede i øvrigt ogsaa, at dette Dyrtidstillæg, som her er sat til 250 og 125 Kr., skulde forhøjes, hvad der koster Penge. Jeg maa overfor det ærede Medlem sige, at den Løn, Staten udbetaler saadanne Arbejdere, Haandværkere o. s. v., bør rette sig efter, hvad Lønningsniveauet nu er, indbefattet Dyrtidstillæg, og derfor er det ogsaa bestemt, at hvis Dyrtidsforhøjelse er foretaget, skal der intet Dyrtidstillæg udbetales. Det rationelle, det forstandige er, at de vedkommende Myndigheder — der er jo her Tale om Statsmyndigheder, der umiddelbart anvender en saadan Arbejder eller Haandværker i Statens Tjeneste — lønner dem saaledes, som Dyrtiden i Øjeblikket forlanger, d. v. s. saaledes, som man i private Erhverv lønnerigestillede, og saa falder dette Spørgsmaal bort. Det er kun, hvor Staten har forsømt noget i saa Henseende, man giver dette yderligere Tillæg.

For Dyrtidstillægslovsforlaget's Vedkommende er der vist endnu kun fremdraget Spørgsmaalet om de samgifte Tjenestemænd. Jeg tror, det var Hr. Vesterager, der fremdrog det og sagde: Vi Tjenestemænd vil ikke have vort Arbejde takseret lavere for nogles Vedkommende — hvilket han mente skete ved, at naar